

Onder de naam Xaviera Hollander maakte Vera de Vries met 'Happy Hooker' furore als openhartige seksexpert. Inmiddels begeeft ze zich ook op het pad van de meer serieuze literatuur. Haar autobiografie 'Kind af' komt binnenkort uit in Amerika. Ze was in New York om de promotie te regelen. En om haar nieuwe lijn modeartikelen te lanceren: 'Xaviera wordt een merk.'

door Rudie Kagie
foto's Dana Lixenberg

In de straten van Manhattan gieren zwaailichten en sirenes voorbij, binnen in de taxi verhaalt Xaviera Hollander onafgebroken over haar belevenissen. Haar laatste ontmoeting betrof een potige taxichauffeuse van Colombiaanse origine die incidenteel betaalde liefde bedrijft. Heerlijk gek mens. Wist van een getrouwd passagiersstel mevrouw los te weken voor een rendez-vous in een hotelletje, waar het tarief prompt tot achthonderd dollar steeg toen de cliënte geen seks, maar een pak slaag verlangde.

'Dat is het geweldige van deze stad,' vindt Xaviera Hollander. 'Zodra ik aan de praat raak met al die kleurrijke types, is het alsof we elkaar al heel lang kennen. Ik pik ze op van straat en maak contact. Die flair heb ik van mijn moeder. Die Colombiaanse heb ik meteen uitgenodigd voor mijn party morgenavond. Ze kómt.' En de malle ober die van de bediening een schouwspel maakte, komt óók. Alleen *mister Grey* is niet welkom, aangezien de gastvrouw een gloeiende hekel aan de 'grijze middelmaat' heeft. 'Liever een interessante *crook* dan iemand bij wie ik me zit te vervelen.'

Dertig jaar nadat ze met vrijmoedige memoires (zestien miljoen exemplaren verkocht) internationaal beroemd en berucht werd, loopt *The Happy Hooker* in ganzenpas tussen de wolkenkrabbers van Manhattan. 'Ik ben een hypomaan, ik leef op de toppen van mijn zenuwen,' zegt ze – en op die manier praat ze ook een beetje. Ze vraagt: 'Ben je *straight* of homo?' maar het antwoord wordt meegesleurd in de maastroom van de spannende agenda van dit weekje New York.

Er wacht veel zakelijk overleg inzake de auto-

biografie *Kind af* die onlangs in Nederland uitkwam en komend voorjaar onder de titel *Child No More* bij de prominente Amerikaanse uitgeverij HarperCollins zal verschijnen. Dat wordt gróóts aangepakt, want dit keer betreft het een serieus boek, veel meer dan 'het verslag van het ontdekken van de eigen seksualiteit', zoals *The New York Times* het werk per abuis decimeerde. Omdat terzelfder tijd 'everseller' *The Happy Hooker* de zoveelste herdruk beleeft, ligt een krachtig mediaoffensief in het verschiet. De talkshows tonen zich op voorhand minstens zo happig als zes jaar geleden, toen Larry King haar strikte voor een interview naar aanleiding van haar eerste rentree in de States, bijna een kwarteeuw nadat ze met pruik vermomd het land, de opsporingsdiensten en de trammelant ontvluchtte.

Nog altijd slaan computers op tilt als ze zich meldt bij de Amerikaanse paspoortcontrole. Ook deze trip liep bij aankomst weer anderhalf uur vertraging op. Ze is eraan gewend, zo gaat het altijd. Op doorreis in Houston zette een argwanende douaniëre haar ooit een halfuur apart. 'Uiteindelijk liet een grote negerin me door. Ze vroeg: *So miss Hollander, are you up to any monkey business any time?* Ik zeg: *madam, with our age and our weight, we have to pay for it.* Ze moest lachen en riep tegen een collega: *Hey Jack, the Happy Hooker is here, come for an autograph!*

De gesoigneerde vijftiger die gediensig de deur naar een etablissement aan Broadway openhoudt, heet Hans Knotter, 'productontwikkelaar' uit Het Gooi en vanuit zakelijk oogpunt metgezel op deze trip. *Merchandising*

'De stem
is de meest
erogene
zone die
ik ken'

is zijn specialiteit, legt hij bij een vruchtensapje uit. 'Als het boek van Xaviera hier uitkomt, verwachten we dat het enorm veel publiciteit zal krijgen. Dat is natuurlijk een prachtig moment om in het verlengde een aantal producten te lanceren. Die gaan we onder de naam Xaviera stevig in de markt zetten. Xaviera wordt een merk.'

'A living legend,' vult de ster zelf aan.

'We zijn er al voor naar Parijs geweest,' vervolgt Knotter. 'Met een aantal mensen is een geur en een fles ontwikkeld voor een Xaviera-parfum. Er komen sjaals en andere modeartikelen, allemaal onder de naam Xaviera. We gaan meeliften op het succes van het boek. Xaviera is als geen ander in staat om mensen te enthousiasmeren, mee te trekken en te mobiliseren. In een mum van tijd zorgt ze ervoor dat ze *from coast to coast* op de televisie is. We beginnen in Amerika. Als dat aanslaat, gaan we ermee naar Europa en andere continenten.'

'Een ambitieus waagstuk,' erkent Xaviera Hollander. 'Nu maar duimen dat het lukt.'

'Natuurlijk lukt dat. Dit is een verpletterend boek, totaal anders dan je vorige die over seks gingen,' stelt Knotter op een toon die geen tegenspraak duldt. Hij tikt met de wijsvinger op de kaft van het exemplaar van *Kind af* dat op tafel ligt. 'We hebben gezegd: de producten van het merk Xaviera moeten een hartstikke hoge kwaliteit hebben. Echte A-merken, zeg maar. We zijn nu aan het praten over een aantal mode-uitingen rond wat ze hier vergeten vrouwen noemen. De vrouw met de eh... wat grotere maten dan het gemiddelde jonge meisje. Dat blijkt een enorm gat in de markt te zijn, daar is heel weinig voor. Als Xaviera hier straks veel op

de televisie komt en dat boek wordt een succes, zullen veel Amerikaanse vrouwen zich graag met haar identificeren. We hebben daar vanochtend een gesprek over gehad met iemand die al vijftien jaar in de textielbusiness zit. De koppeling van Xaviera aan grote maten, daar kunnen we mee scoren.'

'De modelijn wordt meer elegant dan trendy,' weet de merknaam in de dop. 'We mikken niet

wijl ze de lunchkaart inspecteert. In het restaurant begint de middagspits op gang te komen. 'Ik weet die seksdrive de laatste tijd aardig te sublimeren. Ik ging helemaal op in het werken aan dit boek. Bij het schrijven van sommige stukken zat ik onafgebroken te janken, dat was bijna net zo lekker als klaarkomen. Ik ken een beeldhouwer die iets vergelijkbaars heeft. Die werkt zeven maanden aan een sculptuur en al

straathoer terwijl ze juist 'klasse' nastreefde. Ze verloor een boel geld met de geflopte sekswebsite *Xaviera's Happy House* ('ik was er te vroeg mee, bovendien moet je zo iets nooit opzetten met een partner die tevens je minnaar is'), maar bij de 0-6-Xaviera-lijn stond de telefoon jarenlang roodgloeiend.

'De stem is de meest erogene zone die ik ken,' zegt ze. 'Bij mij thuis in de kelder liggen honderden uren geluidsband. Zoals een ander een dagboek bijhoudt, nam ik een tijdlang alles op: gesprekken, vrije partijen, alles. Toen ik die sekslijn had, werd ik gebeld door een man met een prettige stem die vertelde dat hij arts in Deventer was. Daarna ontwikkelde zich het vaste patroon: hij wil weten wat ik op dat moment aanheb, ik draag natuurlijk het soort kleding waarvan hij net gezegd heeft dat hij er opgewonden van raakt en binnen drie minuten praat ik hem klaar. Dit leek me een aardige meneer, dus na afloop van het gesprek zei ik tegen de technicus dat hij hem mijn privénummer mocht geven. Ik ging naar huis, het was vies winterweer. Ik trok mijn laarzen aan en ging een eindje met de honden wandelen. Toen ik terugkwam, hoorde ik buiten al de telefoon rinkelen. De arts uit Deventer. "Mevrouw Hollander, wat draagt u nu?" vroeg hij. "Een paar smerige laarzen, ze zitten onder de blubber," antwoordde ik naar waarheid. Daar knapte die man volledig op af, hij gooide de hoorn op de haak en heeft nooit meer teruggebeld. Goed voorbeeld van het contrast tussen fantasie en werkelijkheid.'

Het voorval is ook een treffende illustratie van het verschil tussen de openhartige seksexpert Xaviera Hollander en Vera de Vries, haar echte naam. De laatste vertelt over de geroerde reacties van een groep 'oude Indische mensen' in Den Haag, aan wie ze passages uit haar boek voorlas. 'Na afloop kwam een man van in de tachtig naar mij toe die als jongetje patiënt van mijn vader was en adviezen kreeg waar hij de rest van zijn leven iets aan had. Die oud-Indië-gangers herinneren zich mijn vader als een uitstekende diagnosticus, echt een arts uit roeping. Ik kan het hoofdstuk waarin hij sterft, nog steeds niet met droge ogen voorlezen. Terwijl hij toch al drieëndertig jaar dood is.'

Psychiater Mick de Vries heeft nooit geweten dat zijn dochter zich opwerkte tot de beroemdste prostituee van de wereld, wél dat ze als snelste secretaresse van Nederland de titel Miss Tik verwierf. In die hoedanigheid belandde ze bij Willem O' Duys op de televisie, vlak voordat ze de prijs omzette in een vliegticket om haar zuster in Zuid-Afrika op te zoeken. Daar ontmoette ze de Amerikaan met wie ze naar New York reisde, de stad die haar perspectieven ingrijpend zou veranderen. Als gelauwerd secretaresse kon ze onmiddellijk aan de slag bij het Nederlandse consulaat in het Rockefeller Plaza. Omdat ze daar maar een krap salarisje verdien-

'Les één: om jezelf te kunnen promoten, moet je eerst van jezelf houden'

op een Madonna-publiek, meer op vrouwen van veertig-plus. Ik ben benaderd omdat er behoefte is aan een opvolgster van Liz Taylor, die tegen de zeventig loopt en niet meer in de belangstelling staat.'

Een mooi boek schrijven is één ding, maar dat daarna weten te verkopen is iets anders. De vorige avond wisselde ze daarover in een New Yorks restaurant van gedachten met collega-schrijver Arnon Grunberg. Heerlijke knul met humor, maar niet bepaald het prototype van iemand die zijn werk met een gehaide babbel aan de man brengt. 'Les één: om jezelf te kunnen promoten, moet je eerst van jezelf houden. Na één programmaatje bij Sonja Barend werden binnen drie weken tweehonderdduizend exemplaren van de *Happy Hooker* verkocht. Ik weet de naam van het product vaak genoeg te noemen. Daarbij spreek ik vijf talen, dus ik kan wereldwijd optreden. Van de week hadden we een vergadering met mijn twee agenten hier in New York. De een weet alles van film, de ander alles van productontwikkeling. Ze wezen erop dat Hollywood naarstig op zoek is naar scripts met oorlog erin, niet zozeer Duitsland want dat hebben we al gehad, maar liefst een biografie van een krachtige vrouw. Mijn boek is heel geschikt om te verfilmen, maar ik zou het liefst zien dat het een Amerikaans-Nederlandse coproductie wordt. Als ik terug ben in Amsterdam, zal ik Edwin de Vries eens bellen. Ik weet precies hoe ik het wil hebben: Glenn Close in de rol van mijn moeder, Diana Lumley als mij en hoewel Robert De Niro helaas wat oud is, zou ik hem graag mijn vader willen laten spelen. Het moet een *multi billion dollars project* worden, natuurlijk.'

Penthouse-uitgever en voormalig minnaar Bob Guccione noemde haar ooit liefkozend een 'diamant met vele kanten', maar dat geldt niet voor de eendimensionale reputatie van onvermoeibare nymfomane die ze verwierf. Misschien dat het binnenkort eindelijk lukt om die hardnekkige misvatting weg te poetsen. 'Seks interesseert me steeds minder,' mompelt ze ter-

die tijd heeft hij geen seks. Als het werkstuk af is, wijdt hij het in door tegen het marmer te masturberen. Ik kan me die kick zo goed voorstellen.'

Ze bestelt een salade van Amerikaanse afmetingen. 'Ik ga ervan uit dat dit nieuwe boek mijn comeback wordt,' zegt ze. 'Dit is zo totaal anders dan alles wat ik tot dusver publiceerde.' Ze is er zeker van dat de introspectieve overpeinzingen over internering in een jappenkamp en de gecompliceerde relatie met haar joodse vader en Frans-Duitse moeder het publiek tot het inzicht zullen brengen dat haar interesse echt verder reikt dan die verdomde seks waar ze haar fortuin aan te danken heeft.

Als *Happy Hooker* belegde ze tot kort geleden in Amsterdam avonden met Engelstalig solo-toneel bij haar thuis, maar dat schijnt niet meer te mogen omdat de vereiste vergunningen ontbreken. Ze organiseerde soirées waar kunstenaars, schrijvers en academici elkaar in verijnd debat ontmoetten. (Met de kleren aan, zodat een genodigd stel ontnuchterd rechtsomkeert maakte toen er geen sprake van de orgie bleek te zijn die het in huize Hollander verwachtte.) Hoofdstedelijke cultuurtijgers begroeten regelmatig haar ravissante verschijning in schouwburg, filmhuis of concertzaal. Maar beroepshalve staat daar nog altijd een massa *work* ('mijn favoriete vierletterwoord') tegenover dat wél rechtstreeks naar de intermenselijke lustbeleving verwijst. Haar vragenrubriek in alle internationale edities van *Penthouse* cirkelt al dertig jaar in een oplage van zes miljoen rond het onuitputtelijke thema dat haar achttien vorige boeken beheerst. Gedroomde carrières in de film, de beeldende kunst of als zangeres kwamen niet van de grond. Een praatprogramma op de televisie, samen met Willem Oltmans, ging evenmin door. Als Xaviera Hollander ergens voor gevraagd wordt, dan is het doorgaans vanwege haar expertise als *Happy Hooker*, een boektitel die ze overigens háát want erg 'happy' verliepen de prille jaren zeventig niet en 'hooker' betekent

de en bovendien 'dol was op seks', ging ze geleidelijk geld vragen voor iets dat ze tóch al deed. Een 'call girl' heette dat in die tijd. In ruil voor haar complete spaargeld, tienduizend dollar, nam ze de klantenlijst over van een chic borddeel dat ermee ophield. Gefortuneerde zakenmensen, artiesten van het formaat Frank Sinatra, sleutelfiguren uit het politiekorps en vooraanstaande politici hoorden tot de vaste bezoekers.

Na twee turbulente jaren raakte de Happy Hooker verstrikt in een wild scenario van af luisterpraktijken, omkoping, *money laundering*, zwendel en maffia. Dat krijg je ervan als prostitutie, zoals in New York, in de illegale hoek zit. Een chanteur eiste telefonisch een enorme som geld. De afspraak om het bedrag rond middernacht op een begraafplaats te incasseren, liep finaal uit de hand toen de lijfwacht die Xaviera Hollander veiligheidshalve vergezeld, zijn pistool trok en de drie belagers neerknalde. Intussen liep al een onderzoek van de Knapp Commission, die corruptie binnen het New Yorkse politiekorps aan het licht moest brengen. Voordat ze als getuige zou worden gehoord, sloeg de Happy Hooker panisch op de vlucht, niet beseffend dat het pikante boek over haar ervaringen weldra zo'n eclatant succes zou worden. Haar moeder verzette zich tegen een vertaling. Het duurde tot 1982 voordat de Nederlandse editie verscheen, tien jaar na het Amerikaanse origineel.

Op de 'eerlijke, uit liefde voor hen geschreven' autobiografie *Kind afzouden* haar ouders ongetwijfeld wél trots zijn geweest, vermoedt Xaviera Hollander.

'Ik begon met dit boek in de zomer van 1999,

aan het sterfbed van mijn moeder,' zegt ze. 'Vóór die tijd worstelde ik jarenlang met een writer's block, ik had er geen lol meer in om over seks te schrijven. Opeens vielen de puzzelstukjes van mijn leven op hun plaats. Iedereen is eenzaam in dit boek, het gaat over mensen die niet met elkaar, maar ook niet zonder elkaar kunnen. Zelf schijn ik als kind heel eenzaam te zijn geweest, al kan ik me dat niet goed herinneren. Mijn vader werd niet begrepen door mijn moeder, die niet in staat was om hem in elk opzicht te bevredigen en hem niet kon weerhouden van ontrouw. Pas nadat mijn vader was overleden, kon ik over alles met mijn moeder praten. Eigenlijk heeft ze hem *post mortem* leren kennen door *The Happy Hooker*. Zijn karakter leek op dat van mij, al was ik natuurlijk een stuk wilder. Ik was dol op die man, ik hunkerde naar zijn liefde. Het was geen incest, maar de affectie ging verder dan een aai over mijn bol. Tot na de dood van mijn vader had ik erotische dromen over hem, maar het gekke was dat ik steeds wakker schrok als het tot de daad zou komen. Blijkbaar houd je er zelfs in je slaap rekening mee dat de maatschappij dit taboe afwijst.'

Haar moeder was voortdurend met alles en iedereen aan het concurreren: 'Met mijn vader, met mij, maar ook bijvoorbeeld met Vestdijk die met mijn vader bevriend was. Uit jaloezie gooide ze alle brieven van Vestdijk aan mijn vader weg. Later begreep ik dat dit kwam omdat mijn vader zijn intellectuele liefde niet bij mijn moeder, maar bij Vestdijk zocht. Ik heb mijn vader verlaten toen ik eenentwintig was en hij zowel geestelijk als lichamenlijk hard achteruit ging. De man die ooit zo bevolgen was van Dostojevski en alles van klassieke muziek afwist,

telde, raakte de uitgeefster enthousiaster. 'You and I could sell fridges to the Eskimo's,' riep ze uit. 'I want a double deal.' De simultane publicatie van zowel *Child No More* als *The Happy Hooker* was beklonken.

De feestelijke zaterdagavond waarop Xaviera Hollander haar New Yorkse vrienden en vooral vriendinnen ontvangt, vindt onderdak bij de excentrieke miljonair Hugh Loebner, een zestiger die zich van achter een enorme bril opgewekt voorstelt als de grootste hoerenloper van Amerika. Hij kent Xaviera van de International Conference On Prostitution, jaren geleden in Californië, waar beiden op de sprekerslijst stonden. 'Daar zullen we de zedenpolitie hebben.' Maar de twaalf geüniformeerde mannen in de deuropening blijken van de brandweer. De 'helden van NY' werden uitgenodigd om de oververtegenwoordiging van het aantal vrouwen te compenseren. Rond middernacht mogen de liefhebbers onder hen met het hoofd ingeklemd tussen de imponerende boezem van Annie Sprinkle op de foto.

Met het glas in de hand geven diverse partygangers hoog op over de kunstzinnige draai die ze op gevorderde leeftijd aan de commerciële seksindustrie wisten te geven. Voormalig pornoactrice Annie Sprinkle zoekt het tegenwoordig in gewaagde performances; haar shows in Amsterdam trokken zóveel belangstelling dat een extra voorstelling werd ingelast.

Veronica Vera leidt een school waar mannen leren om zich als vrouw te vermommen, Candida Royale legt zich toe op productie van soft porno voor vrouwen, Betty Dotson geeft cursussen voor dames die hun masturbatietechniek wil-

'Ik wil Glenn Close in de rol van mijn moeder en Robert De Niro als mijn vader'

zat opeens apathisch in zijn stoel naar Lucille Ball te kijken. Ik kon dat niet aanzien en ben nogal egoïstisch naar Zuid-Afrika vertrokken. Mijn moeder zei toch dat ze zoveel van mijn vader hield? Dan moest ze maar voor hem zorgen. Later is het contact weer hersteld. De moraal van dit boek heeft betrekking op de onvoorwaardelijke liefde van ouders voor hun kind. Toen mijn moeder in haar laatste fase was, heb ik twee jaar niet gereisd. Ik wilde bij haar zijn.' Het mobiele telefoontje piept naargeestig, voor de zoveelste keer die middag. Judith Regen meldt zich, de kordate manager van HarperCollins die bij de eerste ontmoeting streng op haar horloge had gekeken onder het uitspreken van de onsterfelijke woorden: 'I give you twenty minutes for a sales rap.' Naarmate Xaviera Hollander meer over het manuscript van *Kind afver-*

len ontwikkelen. En ze schrijven boeken. Van Annie Sprinkle verscheen zojuist iets nieuws, Sydney Biddle Barrow baarde opzien met *The Mayflower Madam* en Tracy Quan kwam met *Diary of a Manhattan Call Girl*. *The New York Times* verklaarde de hausse in deze bekentenis-literatuur uit het feit dat het academische feminisme prostitutie eindelijk als maatschappelijk gegeven accepteert.

'Maar jij zei gisteren dat *Kind af* geen literatuur is,' roept Xaviera Hollander de verslaggever plotseling toe. 'Misschien is het geen Dostojevski, maar in de winkel staat het wél bij de literaire boeken.'

Rond middernacht rust ze uit op de canapé. 'Kun je mijn rug even masseren?' vraagt ze. 'Hier... nee, harder... ach, stop ook maar. Dit lijkt echt nergens op.'

